

TOSCANE

De afgelopen twee jaar zijn we met de motor naar de Dolomieten en de Franse Alpen geweest. Beide tochten waren een groepsreis. Hiermee zijn tevens mijn beide wensen vervuld. Maar ergens kriebelde het nog. In 2002 hebben we een rondreis door Toscane gemaakt. Met het vliegtuig naar Italië en met de bus door Toscane. Toen kwam de gedachte al bij me op om hier ooit eens met de motor te rijden.

Omdat de groepsreizen van Vrij Uit ons goed waren bevallen, hadden we al gekeken of er in het najaar van 2010 ook een groepsreis naar Toscane zal zijn. Dat is echter niet het geval. Omdat we zo'n verre reis niet alleen willen maken, heb ik op de motorclub al eens geopperd, dat we graag met een ander stel naar Toscane willen. Toen Lydia en Werner ons vertelden dat zij deze tocht ook wel wilden maken, waren we daar erg blij mee. In december 2009 gingen we over de besneeuwde wegen richting IJsselstein waar Vrij Uit haar jaarlijkse reünie hield en waar de nieuwe brochure 2010 werd gepresenteerd. Bovendien, en daar was het ons natuurlijk om te doen, kreeg je bij boeking van een reis 10% korting. En dat was mooi meegenomen. We boekten een reis voor september.

Na een zomervakantie met de caravan in Duitsland en Zwitserland is het eindelijk zo ver. Op zondag 12 september vertrekken we 's morgens 07.00 uur. Omdat we vandaag ca. 650 km moeten rijden, vertrekken we op tijd. Eerst gaan we Lydia en Werner ophalen in Zwolle. Bij vertrek uit Heino krijg ik een of andere melding op het dashboard van de motor te zien. Ik heb geen idee wat het betreft. Omdat alles normaal functioneert rijden we gewoon door. Bij aankomst in Zwolle, komen Lydia en Werner ons al tegemoet rijden. Ik duid Werner aan dat we even bij het benzinstation moeten stoppen om te controleren wat de melding op het dashboard betekent. Al gauw zien we dat het een melding van een kapotte voorlamp is. Terwijl Werner de halve motor aan het slopen is om bij de kapotte lamp te komen. Koopt Truus 2 nieuwe lampen. Een toermotor is mooi, maar als je een voorlamp moet vervangen, is dat minder mooi. Zoals gezegd, er moet veel plaatwerk verwijderd worden, alvorens je bij de lamp kunt. Gelukkig is Werner erg bedreven in het vervangen van lampen, want na een half uur is het karweitje geklaard. Nu maar hopen dat dit het enige oponthoud van deze vakantie is.

De route zit in ons navigatiesysteem en verwijst ons naar de autosnelweg richting Duitse grens. Tot aan Apeldoorn regent het iets, maar bij Arnhem is het gelukkig droog. Nog wel bewolkt. De rit gaat voortvarend. Ten zuiden van Keulen steken we over naar de Sauerlandautobahn. Bij afrit 32 verlaten we deze en komen al snel in het plaatsje Uckerath. Volgens het roadboek kunnen we bij een café koffie drinken. Maar van de Dolomietentoe weet ik dat je iets verderop bij Konditorei "Gilgen's Torten Küche" heerlijk gebak met koffie kunt kopen. De "Torte" en de koffie smaken hier voortreffelijk. Na deze prettige onderbreking gaan we weer verder. Als we willen wegrijden, krijg ik weer dezelfde melding op het dashboard als vanmorgen. Ik weet inmiddels wat dit betekent, maar we besluiten om eerst maar weer een stuk te rijden. Tegen lunchtijd stoppen we in een dorpje waar we ook op een bankje kunnen zitten om onze broodjes te eten. Daarna gaat Werner weer aan het werk om het andere lampje te vervangen. Je kunt zien dat hij hierin al aardig wat ervaring begint te krijgen, want na een goed kwartiertje zit de nieuwe lamp erin.

Het weer wordt ook steeds beter. In de loop van de dag gaat de temperatuur naar 26 graden. De route gaat veelal over de binnenwegen van Duitsland. Langs Altenkirchen en Hachenburg rijden we naar Herborn. Na een stukje Autobahn slaan we linksaf en steken wederom over naar het Naturpark Spessart, tegenwoordig een waar paradijs voor de rustzoeker. Vroeger was dat anders, want toen werd de Spessart algemeen gevreesd en daardoor gemeden vanwege de vele struikrovers en ander geboefte. Nu passeren we vooral vriendelijke stadjes met aardige mensen en het is hier nog lekker sturen ook.

Bij Lohr rijden we langs de Main, de rivier die we volgen tot Marktheidenfeld. Heel toeristisch Duitsland komt zowat aan bod want we mogen ook nog van de Tauber genieten.

's Middags naderen we het stadje Rothenburg ob der Tauber. In 2008 zijn we hier met de auto geweest. Maar omdat het een leuk en gezellige plek is om te vertoeven, houden we hier een koffiestop. Omdat Lydia vingerhoedjes spaart, kijkt ze of ze een winkel kan vinden die vingerhoedjes verkoopt. Vlakbij het terras waar we koffie zitten te drinken is een winkel waar ze terecht kan. Het eerste vingerhoedje van deze vakantie wordt gekocht (en er zouden nog velen volgen). Bij deze winkel verkopen ze ook speeldoosjes. Maar omdat de motor van Lydia en Werner vol bepakt is, gaat ze eerst kijken of de speeldoos nog ergens tussen gestopt kan worden. En ja hoor, Werner vindt nog een plekje in de Honda Gold Wing (hetgeen natuurlijk ook weer niet zó verwonderlijk is).

Na een aangename onderbreking zetten we de reis weer voort en tegen 18.30 uur komen we bij het hotel in Nördlingen aan. Het hotel ligt middenin de oude binnenstad en biedt ons prima comfort. Nadat we onze motoren in de parkeergarage hebben gezet gaan we ons inchecken. Vervolgens gaan we ons opfrissen om daarna het stadje in te lopen om iets te eten. Bij het restaurant waar we in 2008 ook hebben gegeten, vinden we een plekje. Na het verorberen van ons welverdiend avondeten, gaan we bij de Italiaan een ijsje eten. Bij terugkomst in het hotel nemen we in de lobby nog een kop koffie. Tegen 22.30 uur zoeken we onze kamers op.

Als we willen gaan slapen, vraagt Truus waar ik het fototoestel heb neergelegd. Zij kan hem nergens vinden. Oh jee, ik heb het toestel in de lobby laten liggen. Truus belt naar de receptie om te vragen of zij het toestel hebben gevonden. En dat is gelukkig het geval. In pyjama gaat Truus naar beneden om het toestel op te halen. Als ze weer met de lift omhoog wilt, staat er een man in de lift die raar staat te kijken. En je ziet de man denken: "Een vrouw in pyjama? Het moet toch niet gekker worden!" Als ze weer terug is op de kamer kunnen we eindelijk gaan slapen.

Maandag 13 september.

De volgende dag staan we om 07.00 uur op, want het wordt weer een lange dag. We moeten ca. 450 km afleggen. Na een stevig ontbijt gaan we de bagage weer op de motoren pakken. Tegen 08.45 uur rijden we Nördlingen uit. Na de eerste 150 km wordt het landschappelijk een stuk aantrekkelijker. We rijden door het mooie glooiende Zuid-Beierse land. In Ettal stoppen we voor een kop koffie. Ook staat hier een prachtig klooster die te bezichtigen is. Maar wegens tijdgebrek laten we dat aan ons voorbijgaan. Het weer blijft slecht. We zijn vanmorgen

vertrokken met regen en het regent nog steeds. Niet hard, maar toch! Na Garmisch-Partenkirchen gaan we bij Mittenwald de Oostenrijkse grens over. Vervolgens komen we door het Leutaschtal. De oude **Brennerpass** staat niet erg hoog aangeschreven, maar is toch altijd mooi om te rijden. Voordat we het in de gaten hebben, zijn we de pas al weer over.

Na Vipeteno krijgen we de eerste stevige pas van deze tour, het **Penser Joch** of op zijn Italiaans **Passo Penne**. Een mooie klim. Als we bovenop de pas aankomen, zien we overal verse sneeuw liggen. Waarschijnlijk heeft het hier onlangs nog gesneeuwd. De afdaling gaat door een mooi natuurgebied. Halverwege de afdaling stoppen we bij het restaurantje waar we 2 jaar geleden ook zijn gestopt. De waardin verwelkomt ons hartelijk. Omdat we het nog steeds koud hebben, bestellen we hete chocolademelk. Behalve Werner, hij heeft toch liever koffie. Na een goed half uurtje zijn we wat opgewarmd en zetten de reis voort.

We komen middenin Bolzano uit en het is hier erg druk. Met behulp van het navigatiesysteem lukt het ons om veilig deze stad te verlaten. Van Bolzano naar Trento rijden we over de oude SS12. Vooral het eerste stukje moeten we op de tanden bijten om door de verkeersdrukte te komen. Het lukt allemaal als je een beetje Italiaan met de Italianen wordt, en ook af en toe de mogelijkheden van de motorfiets uitbuit. Na Trento volgen de borden Padova en komen vanzelf bij Levico Terme. Om 18.30 uur komen we bij ons hotel aan. Lydia en Werner zijn hier vorig jaar ook geweest tijdens de Dolomietentoeer en Truus en ik 2 jaar geleden voor dezelfde toer. Na het aanmelden zetten we de motoren in de garage. We zien dat er al veel motoren staan, maar we vinden nog wel een plekje. Dit keer genieten we onze maaltijd in het hotel. Als we het restaurant in lopen, zien we dat er een Nederlandse groep motorrijders zit. Zij doen deze week de Dolomietentoeer. De reisleader, Harry Jacobi, blijkt de broer te zijn van onze reisleader van 2 jaar geleden (Eric Jacobi).

Na het diner drinken we nog een kopje koffie en tegen 22.30 uur gaan we naar onze kamers.

Dinsdag 14 september.

De vorige 2 dagen waren zogenaamde 'aanrijroutes'. Vandaag hebben we een overbruggingsroute van 415 km. Daarom willen we op tijd ontbijten, maar dat kan pas vanaf 08.00 uur. Daarom brengen we onze bagage maar eerst naar de motoren en tegen 08.45 uur rijden we weg. Het eerste stukje van de route voert ons nog een kleine 40 km door de bergen en hoogvlaktes van Folgaria en leidt ons naar de autostrada richting Verona/Modena om zo de saaie Po-vlakte zo vlot mogelijk achter ons te laten. Aan de autostrada maken we nog een koffiestop om vervolgens verder te rijden naar Maranello. Maranello is bekend van de Ferrari fabriek. Als we Maranello binnenrijden komen we

vanzelf langs de Ferrari-shop. Natuurlijk stoppen we hier. In de winkel kun je van alles kopen wat met Ferrari te maken heeft. Kleding, kopjes, agenda's e.d. Werner koopt hier een speldje van Ferrari. De verpakking van het speldje is bijna nog mooier dan het speldje zelf. Na het 'winkelen' kopen we een kop koffie bij het naast gelegen restaurant. Vervolgens rijden we een stukje verder naar het Ferrari museum. Buiten staan

verschillende Ferrari's ten toongesteld. We horen dat je ook een proefrit mag maken; wel onder begeleiding uiteraard. Maar daarvoor moet je je wel van te voren via internet hebben aangemeld. En wat de kosten van een proefrit zijn, weten we ook niet. Na dit prettige oponthoud rijden we weer verder.

We hebben er inmiddels 225 km op zitten en het weer is prachtig. De temperatuur stijgt naar 28 graden. De route gaat nu over mooie binnenwegen. Na Pistoia komen we in de buurt van Florence. Je merkt direct dat je een grote stad nadert, want ook hier kennen ze het fenomeen

file. Stapvoets kunnen we verder rijden, maar na een kilometer of vijf is de file 'opgelost'. Tegen 18.30 uur komen we bij het hotel in Tavernelle aan. Het hotel ligt vlakbij de snelweg en het ziet er mooi uit met een prachtig entree. We worden hier hartelijk ontvangen. Na het inchecken worden we naar onze kamers gebracht. Maar nu wacht ons een tegenvaller. De lift gaat naar beneden, naar het souterrain. Onze kamers be-

vinden zich helemaal onder in het hotel. De kamers zelf zijn prachtig, met alle voorzieningen die je wenst. Maar het uitzicht is nul komma nul; een stenen muur. Dat is toch wel jammer. Omdat het hotel helemaal vol is, is er ook geen ruilmogelijkheid. Helaas.

Nadat we onze bagage naar de kamers hebben gebracht, kunnen we de motoren op een afgesloten parkeerterrein stallen. Na het opruimen gaan we tegen 20.00 naar het nabij gelegen restaurant. Het eten is hier voortreffelijk, evenals de drank. Na het eten genieten we bij het hotel onder het genot van een drankje nog even na op het terras. De temperatuur is nog steeds erg aangenaam. Tegen 23.00 uur zoeken we onze kamers op.

Woensdag 15 september.

Vandaag begint de rondrit door Toscane echt. Na het ontbijt vertrekken we op tijd. De dagtocht staat in het teken van een bezoek aan Pisa en Volterra. Het eerste stuk van de route gaat door de prachtige Toscaanse heuvels met vaak prachtige vergezichten.. De laatste 30 km naar Pisa gaat over de autoweg. Maar hier is het erg druk en we komen dan ook in een file terecht. Bij het naderen van een wegrestaurant besluiten we hier een kop koffie te halen. Als we de parkeerplaats oprijden, zien we dat daar juist een kleine aanrijding heeft plaatsgevonden tussen een voertuig van het leger en een personenauto. De spiegel van de personenauto bungelt aan een draadje naast de auto. De bestuurder weet niet hoe hij de spiegel weer moet bevestigen, want ook in Italië mag je niet zonder rechter buitenspiegel rijden. Gelukkig voor hem

hebben wij tire-ribs bij ons en Werner bevestigt provisorisch de spiegel weer, zodat hij in ieder geval weer verder kan rijden.

Na dit kleine oponthoud kunnen we naar het restaurant, waar we behalve een kop koffie ook een versnapering nemen. Na een half uurtje gaan we weer verder, waarbij we opmerken dat de file zo goed als verdwenen is. We naderen Pisa nu erg snel en voordat we er erg in hebben rijden we langs het Piazza dei Miracoli (het Plein der Wonderen). Zoals verwacht is het hier erg druk. Nu nog

een plekje voor de motoren zien te vinden. Als ik een parkeervoorziening zie, rij ik deze op. Maar binnen de kortste keren heb ik een met armen en benen zwaaiende Italiaan voor me staan. Hij maakt ons duidelijk dat hier alleen auto's mogen staan en dat wij zo snel mogelijk

het parkeerterrein moeten verlaten. Zo gezegd, zo gedaan. We vinden een plekje op de stoep bij een school. Als we de motoren hier parkeren en onze motorjassen in de koffers doen, komt er een Afrikaanse verkoper naar ons toe met de vraag of we sokken van hem willen kopen. Als wij hier niet intrappen, zegt hij dat hij op onze motoren zal passen (in de hoop dat we

alsnog iets van hem willen kopen). We lopen in de brandende zon naar het wereldberoemde plein. Daar staat ie dan: de scheve toren van Pisa. En wat een drukte. Reeds tijdens de bouw begon de toren al te hellen. Momenteel bedraagt de afwijking van de verticale stand 4,86 m. Bij het plein staan ook allerlei kraampjes met toeristische spulletjes. Hier koopt Lydia dan ook weer een vingerhoedje.

Het is inmiddels lunchtijd en we gaan op zoek naar een restaurant. In een zijstraatje vinden we die. Na een heerlijke spaghetti carbonara gaan we verder. Behalve de scheve toren staan op het plein ook de monumentale kathedraal en de doopkapel. De kathedraal ziet er prachtig uit. Nadat we dit allemaal hebben bewonderd, gaan we weer naar de motoren. En ja hoor, onze 'oppasser' is er nog steeds. En opnieuw vent hij met zijn sokken en opnieuw zeggen we nee. Uiteindelijk druipert hij af.

Na ons bezoek aan Pisa gaan we verder. Het eerste stuk brengt ons door hele kleine dorpjes met slechts een handje vol inwoners. Ook hier is het prachtig om te rijden. Bij Pontedera raken we van de route af. Wat we ook proberen, we kunnen de route niet meer 'oppakken'. We rijden een stuk verder en toetsen uiteindelijk onze volgende maar in: Volterra. Maar omdat ik het navigatiesysteem op de "kortste route" heb staan, komen we via allerlei kleine binnenwegen, welke sommige een heel slecht wegdek hebben, ten slotte in Volterra aan. Volterra heeft een bijzonder rijke historie. In het centrum van de stad is een middeleeuws plein volledig bewaard gebleven. Het Palazzo dei Priori is het oudste stadhuis van Toscane (1208). De dom lijkt van buiten onaantrekkelijk maar het interieur bevat fraaie kunstwerken. De vesting op het hoogste punt van de stad dient nu als gevangenis. Een verfallen toeschouwersruimte en een gedeeltelijke herbouwde toeneelmuur geven nog een indruk van een Romeins theater uit de eerste eeuw. Tevens bevinden zich daarbij ruïnes van een thermencomplex.

Bij de toegangspoort van de stad kunnen we de motoren nog parkeren en bij een winkeltje kopen we een grote fles water, die we van hand tot hand laten gaan. Na onze dorstlessing lopen we het stadje in. De straat gaat direct al vrij steil omhoog, zodat we hijgend en puffend in het centrum komen. En ja, na

deze inspanning zijn we hard toe aan iets te drinken, en ja, weer een cappuccino. In Volterra worden de nodige foto's gemaakt, waarna we de route vervolgen. Ons navigatiesysteem kan vanaf hier de uitgezette route weer volgen. Na een wegomlegging zijn we de route weer 'kwijt', maar gelukkig kan Werner de route snel terugvinden. Via mooie en rustige wegen rijden we richting hotel, waar we om 19.45 uur arriveren. Na een vluchtige douche gaan we tegen 20.30 uur naar het restaurant. We maken weer een keuze uit het menu. En ook vanavond smaakt ons het eten bijzonder goed en niet te vergeten de chianti. Ook de bediening, in de persoon van Roxy is erg prettig. Na het eten gaan we op het terras van het hotel nog iets drinken, want de temperatuur is nog erg hoog. We hebben vandaag temperaturen tot 31 graden gehad.

Donderdag 16 september.

Het belooft vandaag weer een prachtige dag te worden. De weersvooruitzichten zijn bijzonder goed.

Vandaag even niet iets echt cultureels, maar gewoon een prachtige rondrit door het Toscaanse land. Vooral de Chianti streek is natuurlijk prachtig met zijn vele wijnvelden en olijfbomen. Niet in de laatste plaats heeft de Chianti wijn nog meer bekendheid gekregen door de uitspraak van Antony Hopkins (dr. Hannibal Lector) in de speelfilm "The silence of the lambs". Hij verorberde zijn slachtoffers het liefst met een "bottle of Chianti".

Het plaatsje Castelnuovo is een leuk dorpje met een echt café "Centrale" voor een lekker kopje cappuccino met een zoet of hartig hapje. Aldus volgens het roadbook. Als we in Castelnuovo aankomen, treffen we het. Het is vandaag marktdag. De motoren stallen we tussen de auto's en lopen langs de kleurrijke kraampjes naar het centrum op zoek naar café "Centrale". En inderdaad, het café ligt midden in het dorp. Het is er al redelijk druk, maar gelukkig vinden we nog plekje op het zonnige terras. En de cappuccino laten we ons goed smaken. Bij terugkomst bij de motoren is de motor van Werner 'ingesloten' tussen een aantal auto's. Met veel moeite lukt het hem, om de Gold Wing tussen de auto's vandaan te halen.

Na een goede 100 km verlaten we de route even voor de bezichtiging van een benedictijns klooster, Monte Oliveto Maggiore. De abdij werd in 1313 gesticht door de orde van de Olivetanen, die streefden naar herstel van eenvoud in de benedictijnen kloosterregels. De 15de – eeuwse barokke abdij heeft magnifieke koorbanken van ingelegd hout. Ernaast is de Chiostro Grande (grote kruisgang), die versierd is met fresco's over het leven van St. Benedictus. Luca

Signorelli, een leerling van Piero della Francesca, was eraan begonnen in 1495. Hij voltooide negen panelen, de overige 27 werden afgemaakt door Sodoma in 1508.

Het klooster ligt eenzaam in het sterk geërodeerde landschap van de Crete Senesi. Als we het klooster naderen, moeten we de motoren op de parkeerplaats stallen. We rijden met beide motoren door de slagboom, zodat we slechts 1 kaartje ontvangen. Om bij het klooster te komen, moeten we een eindje lopen. De weg loopt redelijk steil naar beneden omgeven door vele cipressen. Als we bij het klooster aankomen, zien we dat het klooster tot 15.00 uur is gesloten. En om 2 uurtjes te wachten, daar hebben we geen zin in. We kijken nog wat

rond. En ja hoor, ook hier kan Lydia een vinderhoedje kopen; en nog wel bij een benedictijnen pater.

Omdat de heenweg redelijk steil naar beneden loopt, gaat de terugweg tengevolge daarvan redelijk steil omhoog.

Na betaling van het verschuldigde parkeergeld (1 kaartje) rijden we verder door het glooiende landschap. Ons volgend doel is Montepulciano. Als we de stad naderen, is het al redelijk druk op de weg. Aangekomen bij Montepulciano kunnen we geen geschikte parkeerplaats vinden. Uiteindelijk belanden we bij een groot busstation. Hier eten we een broodje. Na deze lunch rijden we verder. De rit gaat nu richting Siena. Deze plaats zullen we vandaag niet bezichtigen. Dat bewaren voor een later tijdstip. Onderweg zie ik een waarschuwbord voor het naderen van verkeerslichten. Ik neem iets gas terug, maar een verkeerslicht kom ik niet tegen. Totdat ik een bocht doorkom. Op het laatste moment zie ik dat het licht op rood staat, maar ik kan niet meer zo snel remmen en rij door. In de spiegel zie ik dat Werner mij volgt en dus ook niet stopt voor het rode licht. Gelukkig is er geen overig verkeer en geen politie.

Via mooie binnenwegen komen we om 17.30 uur aan bij het hotel. Na het douchen ga ik samen met Werner iets drinken op het terras. Truus wil nog even op bed liggen.

Omdat we zaterdag met de bus naar Florence willen, lopen we naar de bushalte om te kijken hoe laat de bussen vertrekken. Volgens andere hotelgasten, kunnen we een kaartje bij het naastgelegen Shell station kopen.

Als we weer bij het hotel terug zijn, is Lydia al buiten. Ik klop tegen het raam van onze kamer aan om Truus te wekken. Geen gehoor! Dan nog toch maar iets harder tegen de ruiten kloppen en nog steeds hoor ik niets. Hoewel? Achter mij hoor ik een hevig gelach van Werner, Lydia enjawel Truus. Terwijl ik stond te kloppen tegen de ruiten, was zij al op weg naar buiten. Geen groter vermaak, dan leed vermaak!

Tegen 19.00 uur lopen we weer naar het restaurant. Omdat we de afgelopen dagen steeds een keuze konden maken uit een beperkt menu, vraag ik aan de eigenaar of we ook de uitgebreide kaart kunnen krijgen met een eventuele bijbetaling. De andere kaart is geen enkel probleem, maar van een bijbetaling wil hij niets weten (zo komt de kennis van de Italiaanse taal mij goed te pas). Als we aan onze tafel zitten, wordt ons door de eigenaar een glas prosecco aangeboden met daarbij een hartige snack.

De nieuwe kaart biedt ons een zeer ruime keuze uit diverse gerechten. Ook deze avond verloopt weer naar wens. Bij terugkomst in het hotel, gaan we zoals gebruikelijk op het buitenterras onder het genot van een drankje nog nagenieten van deze mooie dag.

Vrijdag 17 september.

Ondanks de redelijke slechte weersvoorzichten vertrekken we toch met de motoren. We rijden via een mooie binnendoorroute door de Toscaanse heuvels naar San Gimignano. Na een kleine 50 km komen we bij het stadje.

De 'skyline' van San Gimignano moet een bevrijdende

aanblik hebben geboden voor de middeleeuwse gelovigen, want de stad lag op een belangrijke pelgrimsroute naar Rome. Het bracht het stadje grote welvaart en het inwoneraantal was het dubbele van dat van vandaag. De pestepidemie van 1348 en later de omlegging van de pelgrimsroute luidde de neergang in. Pas na de Tweede Wereldoorlog herstelde San Gimignano zich, dankzij het toerisme en de lokale wijnproductie. San Gimignano is klein maar heeft veel te beiden op het gebied van kunst, winkels en restaurants. De 'stad van de prachtige torens' is een van de best bewaarde middeleeuwse stadjes

van Toscane. Van de 76 hoge torens die in de 13e eeuw werden gebouwd, zijn er nog veertien over. Ze dienden als privé-fort en symboliseerden de rijkdom van de eigenaar.

Al van ver zien we de beroemde torens, die de plaats haar silhouet verlenen. In het zomerseizoen wordt het plaatsje overspoeld met toeristen. De middeleeuwse pleinen en gebouwen zijn nog volledig in originele staat. De parochiekerk uit de 12e eeuw, Santa Maria Assunta, is bijna volledig beschildert met 14^e eeuwse fresco's. De motoren kunnen we stallen op daarvoor aangewezen plaatsen. Het weer is inmiddels weer opgeknapt en in het zonnetje wandelen we door de stadspoort naar het centrum van het stadje. Ook vandaag is het gezellig druk. In de winkelstraat vindt Lydia haar zoveelste vingerhoedje. Rond het Piazza della Christina staat een groot aantal 13^e- en 14^e eeuwse palazzi en een waterput uit 1237. Op het historisch plein drinken we een kopje cappuccino. Ook zien we op het plein de wereldberoemde ijsverkoper. Deze zaak heeft een aantal keren de wereldbeker gewonnen voor de beste ijsmaker. Nadat we alles rustig bekeken hebben, kopen we een ijsje bij de hiervoor genoemde 'gelateria'. Ze hebben een enorme keuze in ijssmaken, hetgeen het kiezen weer erg moeilijk maakt. Maar het lukt ons om een heerlijk ijsje te laten samenstellen.

Al likkend en wandelend gaan we via de winkelstraat weer terug naar de motoren. De dames lopen een eind vooruit, want samen met Werner kijken we nog even in diverse winkels. Omdat ik nog altijd op zoek ben naar een aquarel van een Toscaans landschap, kijk ik uitgebreid bij een schilderijenwinkel. Ze verkopen hier ook kleine litho's, hetgeen mij ook wel aanspreekt. Ik wil er één kopen, maar ik heb geen geld bij me, want Truus heeft de portemonnee bij zich. Hard lopend halen we de dames in en samen met Werner loop ik weer terug naar de winkel.

Het schilderijtje wordt door de verkoopster goed ingepakt, zodat ik het veilig op de motor kan vervoeren.

Na San Gimignano rijden we door naar Siena. Na 120 km komen we daar aan. Dat Siena een bijzondere stad is merken we al bij het naderen van deze plaats. Overall is het druk met auto's en reïsbussen. We kunnen moeilijk een plek vinden om de motoren te stallen. Uiteindelijk vinden we een plekje buiten

de stadsmuren. De kleding gaat in de koffers en lopend gaan we richting centrum.

Siena bestaat voor een groot deel uit middeleeuwse straatjes die uitkomen op het Piazza del Campo. De gebouwen rond het plein dateren uit de gouden eeuw van de stad tussen 1260 en 1348, toen veel rijke burgers huizen lieten bouwen. Het verval van Siena begon in 1348 met het uitbreken van de pest, die eenderde van de bevolking uitroeide; 200 jaar later stierven nog meer inwoners tijdens het achttien maanden durende beleg van de Florentijnen. De overwinnaars maakten een eind aan de ontwikkeling van de stad en Siena raakte bevroren in de tijd, vol met middeleeuwse gebouwen die inmiddels zijn gerestaureerd. De voornaamste bezienswaardigheden van Siena zijn te vinden in het netwerk van kleine straatjes en steegjes rond het waaivormige Piazza del Campo. Bijna geen enkele straat loopt vlak, omdat Siena, net als Rome, op zeven heuvels is gebouwd. Dit maakt het verkennen nog leuker; het ene moment heb je een vrij uitzicht op de stad en het volgende loop je tussen de wirwar van middeleeuwse huizen. Siena bestaat uit 17 *contrade* (stadswijken). De Palio, een paardenrace zonder zadels, wordt ieder jaar op 2 juli en 16 augustus gehouden op het Campo. De race wordt voor het eerst genoemd in 1283, maar zou ontstaan kunnen zijn in Romeinse legerkampen. De jockey vertegenwoordigt een van de 17 *contrade*; de paarden worden via loting gekozen en gezegend in de lokale *contrada*-kerken. De races worden voorafgegaan door optochten en zware weddenschappen. De winnar krijgt een *palio* (banier).

Buiten het centrum vinden we een leuk restaurantje waar we gaan lunchen. Als ik naar het toilet ga, zie ik dat de deuren niet op slot kunnen. Een dame kijkt rond hoe dit nu moet. Ik spreek haar in het Engels aan en zeg haar dat ik wel de 'wacht' zal houden bij het toilet. Zij antwoordt ook in het Engels, waarna ze vervolgens zegt: "Zullen we maar in het Nederlands verder praten?" Beiden moeten we lachen.

Na de lunch lopen we verder naar het centraal gelegen plein, het Piazza del Campo. Als we bij het plein aankomen is het er redelijk druk. Slenterend lopen we

langs de vele terrassen, totdat we bij een terras komen waar nog een plekje vrij is. De consumpties zijn hier erg prijzig, maar daarvoor krijg je een geweldig uitzicht op het plein. Na de koffie lopen we naar de Dom. Dit is een prachtige kerk. Het is een van de spectaculairste van Italië en een van de weinige die ten zuiden van de Alpen in geheel gotische stijl is gebouwd tussen 1136 en 1382. Gewone burgers hielpen mee de zwarte en witte stenen die bij de constructie werden gebruikt te vervoeren van de steengroeven buiten de stad. In 1339 besloten de Siënezen om een nieuw schip te bouwen zodat de kerk de grootste zou worden van de christenheid. Hiervan kwam niets terecht omdat de pest uitbrak en een groot deel van de bevolking stierf. In het onvoltooide schip is nu een museum met gotische beelden gevestigd. De kerk heeft een prachtige marmeren vloer, waarin verschillende afbeeldingen zijn gemaakt.

Intussen is de temperatuur naar 26 graden gestegen als we weer terug lopen naar de motoren. Omdat het al weer laat in de middag is, besluiten we om via de snelweg terug te rijden naar het hotel.

Na het opfrissen gaan we weer heerlijk dineren in het restaurant. En ook de Chianti vloeit weer rijkelijk. Het is opnieuw een mooie dag geweest. Als we terugkomen bij het hotel genieten we, zoals inmiddels gebruikelijk is geworden, weer heerlijk van een drankje op het terras.

Zaterdag 18 september.

Deze dag staat in het teken van Florence. En omdat we met de bus reizen, hebben we vandaag een motorloze dag. De rit duurt ongeveer een uur.

Florence is de hoofdstad van Toscane en ligt in een vlakte aan de oevers van de Arno die wordt omkranst door glooiende, groene heuvels. Florence is wereldberoemd door zijn uitzonderlijke rijkdom aan monumenten en kunstwerken. Bovendien wordt de aantrekkingskracht van de stad, die een elegantarische uitstraling heeft, nog eens vergroot door haar buitengewoon fraaie omgeving. Gesticht onder Caesar en tot volle wasdom gekomen in de Middeleeuwen, beleefde Florence zijn grootste bloeiperiode in de 15^e/16^e eeuw onder het bestuur van de Medici. Maar ook na die tijd bleef het een rol van betekenis spelen: als hoofdstad van het groothertogendom Toscane en in de 19^e eeuw zelfs korte tijd van het verenigde Italië. In onze eeuw kreeg de stad vooral betekenis in cultureel en artistiek opzicht dankzij de indrukwekkende reeks kunstwerken die de eeuwen eer hebben achtergelaten. Florence heeft een enorme bijdrage geleverd aan de Italiaanse cultuurgeschiedenis. Ooit stond hier de wieg van de Italiaanse taal- en letterkunde, zoals ook het humanisme en de Renaissance hier hun oorsprong vonden. En nog steeds is de stad een cultureel middelpunt. In die zin doet Florence, dat is afgeleid van het Latijnse “Florentia” (de bloeiende) zijn naam al eeuwig eer aan.

Tegen 10.00 uur komen we in Florence aan. We lopen van het busstation richting centrum. Vlakbij het centrum zien we een mooie gelegenheid om koffie te drinken. De prijs is onvoorstelbaar laag: 8 kopjes voor slechts €8,40. En dat in Florence!

We lopen via een drukke winkelstraat naar de Duomo. De Santa Maria del Fiore – de dom (duomo) of kathedraal van Florence – in het hart van Florence domineert de stad met een enorme koepel. De koepel bestaat uit twee afzonderlijke ‘schalen’, een buiten- en binnenkoepel, die op ingenieuze wijze aan elkaar werden vastgemaakt

om zo elkaar te ondersteunen. Omdat het dus niet één massief geheel was, was het gewicht van de koepel een stuk minder. Bovendien gebruikte Brunelleschi bakstenen in plaats van zware natuursteen. Ook bedacht hij een nieuwe manier van metselen. De stenen werden met sneldrogend cement in een visgraatverband gemetseld, waardoor de koepel als het ware zichzelf steunt. Zo was het makkelijker om de geweldige bogen te construeren die de koepel, die een diameter heeft van ruim 40 m, te ondersteunen. Aan de buitenkant zien we acht met marmer beklede ribben. De koepel rust op een achthoekig tamboer, die aan de buitenkant massieve versterkingen heeft gekregen in de vorm van halfronde uitbouwsels, de zogenaamde ‘exaedrae’.

Alleen al zijn omvang tekende de vastberadenheid van Florence om in alles vooraan te staan. Het Baptisterium met zijn beroemde deuren is een van de oudste gebouwen van Florence, waarschijnlijk uit de 4de eeuw. De campanile werd in 1334 ontworpen door Giotto, in zijn functie van stadsarchitect, en voltooid in 1359, 22 jaar na zijn dood. Beroemd zijn de drie bronzen deuren, met de Paradijspoort aan de oostzijde.

We sluiten aan in de rij om de dom te bezichtigen. Gelukkig is de rij nog niet heel lang, zodat we vrij vlot binnen zijn. Binnen zien we dat je ook de koepel kunt beklimmen en dat lijkt Werner en mij wel wat. De dames zien dat niet zitten. Werner en ik lopen weer naar buiten om aan te sluiten in de rij van de 'beklimmers' van de koepel. De kosten bedragen €8,00 per persoon. De wenteltrap leidt ons naar de eerste galerij. Vanaf hier heb je een goed zicht op het binnenste van de kerk. We gaan verder met het trappen lopen. De trap wordt steeds smaller en op het laatst ook erg steil. Uiteindelijk bereiken we het hoogste punt. Als we naar buiten stappen hebben we een prachtig uitzicht over de stad. Je moet er wat voor over hebben, maar dan heb je ook iets. Fantastisch! We schieten de nodige foto's. Als we uitgekeken zijn, gaan we terug. Eerst een steile afdaling en daarna weer de wenteltrap.

Als we weer beneden zijn en naar buiten gaan, komt de warmte ons tegemoet. Het is ongeveer 30 graden. Als Lydia en Truus ook weer buiten komen, zij hebben op een bankje in de kerk gewacht, gaan we op zoek naar een restaurant om te lunchen. In een gezellig straatje vinden we een leuke plek om iets te eten. Het is hier redelijk druk, maar we vinden nog een 'lege' tafel. Na het eten van een verrukkelijke pasta vervolgen we onze tocht. Als we de hoek omgaan, komen we bij het Palazzo Vecchio met het beeld David van Michelangelo's. Het origineel staat overigens in de Galleria Accademia. Hierna wandelen we langs het Uffizi. Het Uffizi is gebouwd tussen 1560 en 1580 als kantoor (*uffici*) voor de nieuwe Toscaanse regering van Cosimo I. De architect, Vasari, creëerde met behulp van ijzeren versterkingen op de eerste verdieping een bijna ononderbroken glazen wand. Vanaf 1581 gebruikten de erfgenamen van Cosimo I deze goedverlichte ruimte om de kunstschaten van de Medici-familie tentoon te stellen. Zo ontstond de oudste kunstgalerij ter wereld.

Via het Uffizi komen we aan bij de Ponte Vecchio. De Ponte Vecchio of Oude Brug stamt uit 1345. Het is de enige brug in de stad die in de Tweede Wereldoorlog niet werd opgeblazen. Bedrijfjes waren er altijd gevestigd, maar de slaggers, looiers en smeden die hier van oorsprong hun werkplaats hadden (en de rivier gebruikten als stortplaats voor afval), werden door hertog Ferdinando I in 1593 verwijderd omdat ze te veel lawaai en stank produceerden. De werkplaatsen werden verbouwd en daarna verhuurd aan edelsmeden. De winkels die langs de brug zijn gebouwd, en er

deels overheen hangen, verkopen tot op de dag van vandaag nieuwe en antieke sieraden.

Vanaf de Ponte Vecchio wandelen we langs de oever van de Arno in de richting van de Santa Croce. De gotische kerk (1294) bevat graftomben van veel beroemde Florentijnen, waaronder die van Michelangelo en Galileo. Het interieur is versierd met de schitterende fresco's van Giotto en zijn talentvolle leerling Taddeo Gaddi uit de vroege 14de eeuw. Tot het klooster naast de kerk behoort Brunelleschi's Cappella dei Pazzi (de kapel van de gekken), een meesterlijk voorbeeld van

renaissancearchitectuur. De rest van de kloostergebouwen rond de kruisgang is ingericht als museum en bevat religieuze kunst.

Inmiddels begint mede door het hitte, de vermoeidheid ook toe te slaan. We besluiten om weer richting busstation te lopen. Vlakbij het busstation zien we een cafeetje waar we (weer) een cappuccino kopen. Was de prijs van de koffie vanmorgen nog erg laag, nu moeten we voor 4 kopjes €13,00 betalen! Wat een prijsverschil.

Tegen 17.00 uur gaan we met de bus terug naar Tavernelle. Omdat we niet goed weten waar we precies moeten uitstappen is het goed opletten. Maar voorlopig zien we niets bekends, totdat Truus hard door de bus roept: "Stop! Hier moeten we zijn." We liggen dubbel van het lachen, maar we zijn wel op de juiste plek om uit te stappen. Bij het hotel gaan we eerst weer iets drinken.

Na het douchen gaan we weer lekker eten in het restaurant. Als we tegen 21.30 uur naar buiten lopen, zien we dat het is gaan regenen. Ondanks de regen kunnen we toch nog op het terras zitten. De regen wordt steeds heviger en vervolgens begint het te donderen en te bliksemen (warmte onweer). Na een half uur wordt het minder. Tegen 23.00 uur zoeken we onze kamers op. We horen dat het nog steeds regent.

Zondag 19 september.

Vandaag is al weer de laatste dag in Toscane. Na een heerlijk ontbijt lopen we eerst naar buiten om te kijken of het inmiddels droog is geworden. Het was droog, maar het begint weer te regenen. We besluiten nog even te wachten. Tegen 11.00 uur is het droog en vertrekken we

voor een rit van ca. 250 km. Het wordt een rondrit door een groot deel van de Chianti en een uitstapje in noordoostelijke richting aan de oostkant van de autostrada richting Rome. Via prachtige binnenwegen dwars door de mooiste streek van Toscane, de Chianti, rijden we in noordoostelijke richting om gewoon een lekkere rijtour te maken na al die bezienswaardigheden. Net buiten Fabbrica in de heuvels heeft onze koningin een prachtig buitenverblijf. Helaas kunnen we dit vanaf de weg niet zien.

De wegen zijn nog erg nat, dus moeten we goed oppassen, want daardoor zijn ze erg glad. Ook zijn de wegen door de hevige regenval van gisteravond en de afgelopen nacht besmeurd met modder en andere smurrie. In Stia vinden we een restaurantje waar we de lunch kunnen gebruiken. Binnen zitten alleen een aantal mannen, die op de televisie de motorraces volgen. Wij krijgen een plaatsje in een naastgelegen ruimte waar we de mannen niet tot last kunnen zijn, zodat zij rustig naar de televisie kunnen blijven kijken. Volgens ons komen hier niet veel toeristen. De route gaat richting Arezzo. Ook de zon laat zich weer zien en de wegen worden al weer snel droog, zodat het tempo ook weer wat omhoog kan.

Op een bepaald moeten we volgens onze navigatie linksaf slaan, maar wegens festiviteiten in het dorp is de weg afgesloten. We zullen verder moeten rijden. Via allerlei mooie binnenwegen rijden we richting ons hotel. Onderweg stoppen we nog een keer om iets koels te drinken. Tegen 17.45 uur komen we bij het hotel aan.

Na het opruimen gaan we voor de laatste keer naar het restaurant voor ons 'galgenmaal' hier in Toscane. We laten ons het eten en drinken (Chianti) weer goed smaken. Na het dessert nemen we afscheid van de eigenaar en onze vaste serveerster Roxy en bedanken hen hartelijk voor alles. Terug bij het hotel nemen we nog een afzakkertje, waarna we redelijk op tijd onze bedden opzoeken. Morgen wordt het een lange dag.

Maandag 20 september.

Vandaag beginnen we aan onze terugreis. Om 07.00 uur rinkelt de wekker en voor het ontbijt halen we de motoren van de parkeerplaats. Nadat de zijkoffers zijn bepak, gaan we ontbijten. Om 08.30 uur vertrekken we.

We gaan eerst richting Florence. Daar nemen we de autostrada, die ons om Florence heen leidt. Na Florence krijgen we een route door de heuvels van Emiliano richting Bologna. Tijdens dit stukje route passeren we op iets meer dan een steenworp afstand de circuits van Mugello en Imola. Maar wegens tijdgebrek brengen we geen bezoek aan deze circuits.

Bij Bologna nemen we weer een stuk autostrada om de drukte van de stad te vermijden en rijden nu richting Padova. Bij Padova geeft het navigatiesysteem aan dat we bij afrit 15 de autostrada moeten verlaten. Maar als we dat doen, komen we direct weer op een andere autostrada die terug naar Florence gaat. Deze weg moeten we dus niet hebben. We pakken de eerste de beste afrit en rijden weer terug. En weer krijgen we de melding dat we bij afrit 15 van de snelweg afmoeten. Vlak voordat we opnieuw de andere autostrada op rijden, ziet Werner een klein weggetje

naast de toerit naar de autostrada, die we nemen. Deze weg brengt ons richting het centrum van Padova. Het lijkt erop dat we helemaal verkeerd rijden. Omdat het ook inmiddels lunchtijd is geworden, zoeken we een eetgelegenheid op. Daar vragen we de weg aan een paar mannen die ook zitten te lunchen. Na de lunch gaan we verder in de richting die de mannen ons hebben gezegd. En ja, we zien de paarse lijn weer op het beeldscherm van de navigatie te voorschijn komen. Nu kunnen we de route weer volgen.

Na Bassano zien we in de verte al weer de bergen. Een eindje verderop raken we opnieuw van de route af. Omdat we het nu helemaal hebben gehad, tikken we onze eindbestemming in het navigatiesysteem in. Dan maar rechtstreeks naar Levico. Via een mooie binnenweg komen we om 16.30 uur bij ons hotel aan. We parkeren de moto-

ren in de garage en checken ons in. Na het douchen lopen we naar het centrum van Levico. Hier gaan we eerst een kop koffie drinken, waarna we verder lopen. Omdat Werner dol is op Italiaanse spek, gaan we op zoek naar een winkel die spek en worst verkoopt. Werner weet van het vorige jaar nog een winkel te zitten. Na deze inkopen lopen we vervolgens onze weg.

Omdat de temperatuur nog steeds erg aangenaam is, kopen we ook nog een ijsje, voordat we teruglopen naar het hotel. Op het terras van het hotel nuttigen we ook nog iets om vervolgens te genieten van ons diner.

Omdat het een vermoeiende dag is geweest gaan we niet al te laat naar bed. Ook morgen hebben we nog een heel eind te rijden.

Dinsdag 21 september.

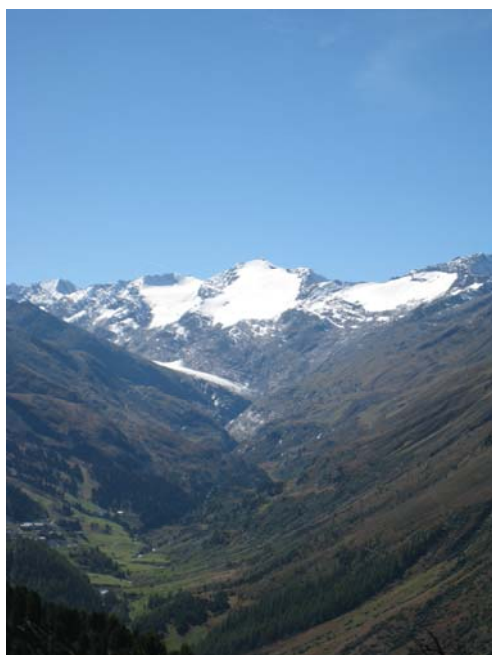
Voor het ontbijt pakken we eerst onze bagage weer op de motoren. Tegen 08.45 uur vertrekken we. Via de grote weg rijden we langs Trento. Bij Mezzolombardo zitten we alweer middenin het wijn- en fruitgebied van het Val d'Adige. De weg is in het begin aardig druk, maar gaandeweg wordt dat minder en krijgen we meer de ruimte.

Met de **Passo Palade** hebben we nog een heuse bergpas voor we in Merano aankomen. De weg gaat door de buitenwijken van Merano naar het **Timmelsjoch** of **Passo Rombo**. Halverwege de pas willen we een koffiestop

maken, maar als we daar aankomen blijkt het restaurant gesloten te zijn. We balen daar flink van, want we zitten al bijna 3 uur op de motor en de inwendige mens wil ook wel eens wat. Slechts een paar kilometer verder komen we bij een ander restaurant en we besluiten om hier maar meteen te lunchen. Na een stevige lunch kunnen we er weer tegen.

Hoe hoger we nu komen, hoe kouder het wordt. De temperatuur daalt tot zo'n 4 graden. Als we op de top aankomen, kunnen we eerst verder nadat we de tol van €12,00 hebben betaald. De beklimming van de **Timmelsjoch** is indrukwekkend, de afdaling is echt spectaculair. Na de afdaling met mooie, lange en overzichtelijke bochten komen we in het Ötztal in Oostenrijk. De weg door dit dal gaat lekker vlot en we naderen Imst dan ook snel. Na Imst rijden we naar de **Fernpass**. Omdat we deze pas nog kennen van een eerder vakantie, weten we een goed adres om iets te drinken. Hier horen we ook dat er een enorme file van een uur op de pas zou zijn. Maar omdat we op de motor zijn en denken, dat we weinig last van de file zullen hebben, besluiten we om de pas toch op te rijden.

En inderdaad, het is er erg druk. Maar met de motor kunnen we de file toch nog redelijk snel passeren.

Ik denk dat we uiteindelijk slechts 5 minuten vertraging hebben opgelopen.

Gelet op de tijd, besluiten we om in Duitsland de Autobahn te nemen. De laatste 175 kilometer schieten zo lekker op. We lassen nog één sanitaire stop in. Vlak voor Nördlingen krijgen we weer te maken met een wegomlegging, zodat we uiteindelijk om 18.30 uur bij het hotel aankomen. Eerst maar de motoren in de parkeergarage gezet en vervolgens aanmelden in het hotel. Na het douchen lopen we het stadje weer in, om

iets te gaan eten in het restaurant waar we de vorige week ook hebben gegeten. We bestellen allemaal een heerlijke schnitzel. De dames kunnen hun schnitzel niet op; zoveel hebben we gekregen. En dat is voor Werner en mij natuurlijk geen straf. Na het eten gaan we ook weer een ijsje halen bij de Italiaan. Als we terug zijn in het hotel nemen we daar nog iets te drinken, waarna we onze kamers opzoeken.

Woensdag 22 september.

Vandaag al weer de laatste dag van onze Toscane Tour. Na een vroeg ontbijt vertrekken we om 08.30 uur. We rijden naar het noorden via een stukje 'Romantische Strasse'. Zo zijn we de vorige week ook naar Nördlingen gekomen. Na 56 km nemen we een stuk Autobahn richting Würzburg. Bij Kitzingen gaan we daar weer vanaf en rijden via wegnummer 8 naar en zeer snel langs Würzburg. Tot Gemünden rijden we langs de Main, en daarna door de Spessart met mooie riviertjes en lekkere stuurwegen. Bij een Mac Donald drinken we een heerlijke kop koffie. Rond Gelnhausen nemen we weer een heel klein stukje Autobahn, en steken via Büdingen over naar wegnummer 45, beter bekend als de Sauerland Autobahn.

Vanaf Herborn steken we dwars over naar Hennef en Autobahn nummer 3. Dit is een snelle route. We rijden langs het Westerwald, met Hachenburg als mooi oud stadje. Bij een Burger King lunchen we en gooien we de benzinetank weer vol.

We komen, evenals de heenroute, weer in Uckerath. Bij Konditorei "Gilgen's Torten Küche" stoppen we (uiteraard) ook weer. Na het nuttigen van een heerlijk gebakje met koffie vervolgen we onze weg. Al snel zitten we op de snelweg en volgen deze tot aan de Nederlandse grens. Na Arnhem en Apeldoorn komen we om 18.30 uur in Zwolle aan. We rijden met Werner en Lydia mee naar huis om nog een laatste kop koffie te drinken. Als Lydia de balans opmaakt van haar vingerhoedjes aankopen, blijkt ze er in totaal 11 gekocht te hebben. Een mooie aanvulling op haar verzameling!

Om de vakantie op een goede wijze af te sluiten, haalt Werner iets te eten op bij de Chinees. Na een heerlijke maaltijd nemen we om 20.00 uur afscheid van elkaar.

In de brochure van Vrij Uit staat dat deze reis bedoeld is voor de cultuurliefhebbers onder de motorrijders òf voor de motorrijders onder de cultuurliefhebbers. Wij weten inmiddels dat beide doelgroepen ruimschoots aan hun trekken komen.

We kunnen terug zien op een geweldige tijd, waarin we 4.061 kilometer hebben gereden, met fantastische reisgenoten en heerlijk motor weer.

Heino, september 2010

John Jansen

